

Ο άγιος νεομάρτυρας Ιωάννης από τη Μονεμβασιά

[/ Πεμπτουσία](#)

Πόσες μέρες βρισκόταν ο Ιωάννης σ' εκείνον τον στάβλο νηστικός, κουρασμένος και μόνος; Ούτε ο ίδιος πια ήξερε. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι έπρεπε να αντέξει μέχρι το τέλος. Να παραμείνει σταθερός στην πίστη του και τα ιδανικά της. Δεν τον φόβιζαν ούτε οι απειλές ούτε τα σπαθιά ούτε τα βασανιστήρια. Τον φόβιζε μόνο η ιδέα να προδώσει τον Χριστό.

Μέσα σε εκείνο τον στάβλο, το δεκαπεντάχρονο αγόρι προσευχόταν αδιάκοπα. Η σκέψη των διδαχών του πατέρα του, του έδινε δύναμη. Θυμήθηκε το χωριό του στη Μονεμβασιά, το Γεράκι, και τον πατέρα του ο οποίος ήταν ιερέας εκείνης της περιοχής. Θυμήθηκε που τον συμβούλευε, που του επαναλάμβανε συχνά να τηρεί τους κανόνες της εκκλησίας, που του έδινε κουράγιο στις δυσκολίες – όχι μόνο στον γιο του αλλά και σε όλο το χωριό. Μέχρι εκείνη τη μαύρη μέρα... Τη μέρα που οι Αρβανίτες επιτέθηκαν στο χωριό και σκότωσαν τον ιερέα μπροστά στα μάτια του Ιωάννη και της μητέρας του, της πρεσβυτέρας. Τη μέρα που ο πατέρας του Ιωάννη έγινε Εθνομάρτυρας...

Πόσα χρόνια είχαν περάσει από τότε; Η μητέρα του κι αυτός, λίγο καιρό μετά τον θάνατο του πατέρα του, πουλήθηκαν σκλάβοι σε αυτόν τον Τούρκο, στη Λάρισα. Ο Τούρκος στην αρχή δεν τους φερόταν άσχημα. Και αυτοί τον υπηρετούσαν με υπακοή. Έλα όμως που ο μουσουλμάνος αφέντης δεν είχε παιδιά κι έβαλε στο μάτι τον Ιωάννη; Μαζί με τη γυναίκα του λοιπόν, αποφάσισαν να τον υιοθετήσουν. Όμως έπρεπε πρώτα να τουρκέψει. Του χάριζαν παιχνίδια, δώρα, ρούχα. Ο Τούρκος του έλεγε ότι θα τον κάνει κληρονόμο του και θα του αφήσει πολλά χωράφια και κοπάδια όταν πεθάνει. Αρκεί να γινόταν Τούρκος.

Ο Ιωάννης αρνιόταν συνέχεια. Και ο αγάς σκεπτόταν: «Παιδί είναι, θα αλλάξει γνώμη». Όμως ο καιρός πέρασε και ο έφηβος δεν άλλαζε γνώμη. Το βλέμμα του Τούρκου σκλήρυνε, η υπομονή του εξαντλήθηκε. Πέρασε σε άλλες τακτικές. Πλέον τα βασανιστήρια ήταν καθημερινότητα για τον νέο. Όμως τα χτυπήματα του σπαθιού, οι ραβδισμοί και οι απειλές δε λύγιζαν τον Ιωάννη.

Μέχρι που έφτασε ο Δεκαπενταύγουστος. Ο έφηβος ήθελε να τηρήσει τη καθιερωμένη νηστεία. Ο Τούρκος όμως εξαγριώθηκε που ο Ιωάννης ήθελε να τηρήσει τους κανόνες της θρησκείας του. Έβαλε φωτιά σε ένα δεμάτι άχυρα και κρέμασε από πάνω τον Ιωάννη. Τον απείλησε ότι δεν θα τον κατέβαζε από εκεί, εκτός αν έτρωγε κρέας. Όμως πώς θα μπορούσε, ο Ιωάννης, παιδί ιερέα να προδώσει τα ήθη και τους νόμους της εκκλησίας;

Απογοητευμένος ο Τούρκος κλείδωσε τον Ιωάννη σε έναν στάβλο και τον άφηνε εκεί νηστικό για μερόνυχτα. Έτσι βρέθηκε ο έφηβος εκεί μέσα. Συντροφιά με την προσευχή του και το κουράγιο που του έδινε ο Χριστός. Όμως το μεγαλύτερο βασανιστήριο θα το περνούσε εκείνη τη μέρα...

Εκεί, σε μια σκοτεινή γωνιά του στάβλου προσευχόταν ο νέος, όταν ένωσε ένα χέρι να τον ακουμπά και ένα σώμα να τον αγκαλιάζει. Ήταν η μητέρα του. «Παιδί μου», τον παρακάλεσε, «φάε το φαγητό που σου δίνουν, για να μην πεθάνεις. Ο Θεός θα σε συγχωρέσει, γιατί δεν το κάνεις με τη θέλησή σου αλλά από ανάγκη. Λυπήσου με και μένα, την πονεμένη μητέρα σου. Μην με αφήσεις μόνη κι έρημη εδώ στην ξενιτιά».

Μεγάλος πειρασμός τα λόγια της μητέρας. Όμως ο Ιωάννης χωρίς δισταγμό απαντά: «Γιατί κάνεις έτσι μητέρα; Μιμήσου τον πατριάρχη Αβραάμ, που για την πίστη και την αγάπη του στον Θεό θέλησε να θυσιάσει τον μοναχογιό του, τον Ισαάκ, τον οποίο όμως ο Θεός έσωσε; Μητέρα, είμαι γιος ιερέα και εθνομάρτυρα και εσύ είσαι πρεσβυτέρα. Πρέπει όχι μόνο να είμαστε πιστοί αλλά υποδείγματα στους αδελφούς μας Χριστιανούς». Η πρεσβυτέρα δε μίλησε. Τι μπορούσε άλλο να πει; Το μόνο που ήξερε ήταν ότι τα λόγια του γιου της είχαν δώσει και στην ίδια κουράγιο.

Η ακλόνητη αυτή στάση του εφήβου συνεχίστηκε αρκετό καιρό. Ο Ιωάννης συνέχιζε την προσευχή. Αλλά ένωθε ότι σιγά-σιγά έφτανε το τέλος, θα έφτανε επιτέλους η στιγμή που θα βρισκόταν συντροφιά με τον Χριστό. Και πράγματι, μια μέρα ο Τούρκος, εξαγριωμένος, όρμησε στον έφηβο και τον μαχαίρωσε στο στήθος. Μετά από δυο μέρες ο δεκαπεντάχρονος υπέκυψε στα τραύματά του. Με την ευλογία του Θεού όμως, το σώμα του, μετά την κοίμησή του, αμέσως κατακλύστηκε από θείο φως και μια γλυκιά ευωδιά! Ήταν **21 Οκτωβρίου 1773**, ημέρα που μέχρι σήμερα η εκκλησία μας τιμά και γιορτάζει τον **άγιο από τη Μονεμβασιά, τον νεομάρτυρα Ιωάννη**.

Α.Η.Σ.